

'Just checking out me history, carving out me identity.'

*(Chaster in het bezit van zeventien messen
bij arrestatie, Slaves, afdeling Censuur)*

Het parelkleurige licht lijkt door alles heen te dringen.

Mijn hart bonst en krimpt ineen op het ritme van mijn snelle, hijgende ademhaling terwijl ik terugdeins voor de kronkelende transparante buizen in de witte ruimte voor me. Ik had Alfa duisterder verwacht. Niet dit schitterende, heldere licht, dat steeds feller wordt tot het me verblindt, alsof het van kristal is. Alle witte ruimtes ruiken naar sneeuw. Overal stulpen holle voorwerpen, opgeblazen, alsof hun roze monden van vloeibaar metaal zijn gemaakt. Ze vangen luchtige bellen op, die uit het zilveren plafond naar beneden dwarrelen.

Waar ben ik?

Ik kan me niet oriënteren; het is of ik in een abstract schilderij ben verdwaald.

Nergens zijn deuren, alleen brede openingen die naar andere witte kamers leiden.

Het voelt of ik dood ben, maar ik ben niet dood want ik bloed waar de scherven van de koepel me hebben geraakt. Soms moet je eerst verdwalen om de juiste weg te vinden, want een slavenleven is een doolhof, zei Dante. Dat was *voor* hij op me schoot.

Ik begrijp eigenlijk niet waarom Dante me niet geraakt heeft.
Ik geloof niet dat Hunters vaak missen.

Regel Vijftien. *Orden je brein.*

Dante kan ieder ogenblik opduiken, dus bind ik om een bloedspoor te vermijden mijn mouw strak om mijn arm en ren verder. De vloer is van gevernist hout, maar hij glanst zo dat hij vol transparante, goudkleurige olie lijkt te zitten. Weinig mensen weten iets over Alfa, maar zo dicht bij de toegang naar de ondergrond van Alfa stikt het vast van de bewakers.

En *Hunters*.

Mijn halsband werkt niet en ik loop geruisloos als een stadsvos op de buitenkant van mijn voetzolen, maar ik verspreid warmte terwijl ik beweeg. Er zijn sensoren die adem dedecteren, zei Ax. Tot nu toe was mijn leven dankzij het Register een kwestie van overlevingskills; ik heb leren ontsnappen, vechten, messen werpen en moorden. Dit keer moet ik *nadenken*. Daar ben ik verdomme niet goed in.

Er ruist iets, dan wordt het stil. Mijn borst trekt strak alsof iemand er ijzerdraad omheen wikkelt.

Banzai, Ish.

In een slavenleven leer je onderscheiden welke stilte zachtzinnig is, en welke niet. Het is dezelfde stilte als in het Reservaat na Lewins dood, toen Seamus met de hulp van Dante alles had vernietigd. Seamus is door Satu hoofd van Opstandencontrole gemaakt, daar was ik bij. Seamus zal nu vast hopen slaven martelen.

Oorlog in mijn bloed, maar mijn keel en zelfs mijn longen voelen droog aan, en dat ruisen klonk als water. Onwillekeurig trekt het me aan, maar als ik voetstappen meen te horen, ren ik een schemerige ruimte in.

Dat ruisen waren vast detectoren.

Of robots.

Dantes laatste woorden.

Vertrouw me.

Dan draai ik me om en spring achteruit, want ogen als zwarte gaten staren me aan vanuit de schemer – en even denk ik dat het Dante is. Dan zie ik dat het een *schedel* is. Ik herken de subtiele glans, als oud ivoor, van de schedelhopen bij de Muur in het Reservaat, alleen ligt deze op een hoge zuil en zijn er diamanten op geplakt. Even is het of ik opnieuw in het mistige landschap bij de Muur ben, waarboven iedere morgen koud en helder een zachtroze winterdag aanbrak, want de overeenkomst wordt nog versterkt door de witte doeken aan de voet van de zuil.

Vaag zijn onder de doeken gelaatstrekken van gezichten te herkennen, als sneeuwmaskers op huid, en verward kijk ik om me heen. Dan valt mijn oog op het kaartje op de zuil.

Lost in Space

Kunstproject 43 van Wei Xling (2518-2558)

Ik knipper, want ik begrijp het opeens.

Ik ben in een *museum*.